

Uspokojování neuspokojitelné

V království krále Robertka Velikého měli velké starosti s dvacetiletou princeznou Análkou. Měla už nejvyšší čas na vdavky, král pořádal jeden ples za druhým, ale o princeznu nikdo nestál. Análka by vybíravá nebyla, ale po celém království i mimo něj se rozkřiklo, že není schopná dosáhnout orgasmu, což v Robertkově království představovalo problém. Podle tradice staré tisíce let bylo totiž k uzavření sňatku nutné, aby do půlnoci svatebního dne oba novomanželé dosáhli vrcholu. A to samozřejmě platilo i pro královskou rodinu.

Análka byla Robertkovo jediné dítě. Na plesy jezdilo mnoho princů, ale žádný Análku nechtěl. Informace o princezniných potížích se velmi rychle roznesla a většina princů se jen chtěla podívat na tu nebožačku, která není schopná dosáhnout vyvrcholení. Také princeznu to velmi trápilo, a tak se s otcem rozhodla, že zkusí lázně Františkovy v daleké říši Římské.

Vypravil se tedy kočár a princezna se služebnictvem vyrazila na tříměsíční cestu. Již při příjezdu na ni čekal vévoda František Divoký, majitel zdejších lázní, který ji osobně přivítal ve svém (ne)skromném sídle přímo na lázeňské kolonádě. Sluhové vynosili zavazadla do pokoje a nakonec do něj dorazila i princezna se služebnou. Po krátké procházce šli všichni spat, druhý den měl princezně začít nový režim.

Zatímco princezna snídala, do jejího pokoje přivezlo služebnictvo velikou vanu plnou horké vody a různých vonných olejů a bylinek. Služebná princeznu svlékla a přenesla do vany, ve které dívka strávila téměř hodinu. Pak ji služka usušila a uložila na lůžko, kde měla procedura pokračovat. Princezně přehodila přes obličej lněnou látku, aby léčitel, František Divoký neviděl, koho vlastně léčí a nemohl tak všude vytrubovat, jak vypadá princezna bez šatů. Stejným způsobem totiž léčil

denně až tři další dívky a služebné mu neřekly, která je opravdu princezna. Takže přišel celý nahý František se ztopořeným nástrojem, roztáhl Análce nohy a vrazil ho do její uzoučké dírky. Princezna zprvu jemně, s dalšími přírazy čím dál více sténala. Nakonec se do ní František udělal. Vytáhl ho, otřel o její roští a odešel. Análka se ale neudělala. Hned poté té příběhly služky, aby princeznu celou umyly a oblékly. Následoval bohatý oběd. Stůl byl plný žebírek, křídýlek, stehýnek, zeleniny s ovocem a vína. Po obědě následovala siesta a po ní poslední denní procedura. Análce svlékly sukni i spodní kalhoty. Na dřevěný kolík určený pro tyto účely služebná nanasla olej z kuchyně a vrazila ho do princezny. Jezdila s ním prvně jemně, pak čím dál tím divočeji. Nakonec ho vytáhla, František do ní vrazil dva prsty a prstil ji. Pak princeznu znovu omyly a měla volný program až do večere. Poté šla spát. Takto se opakovalo každý den po dobu celého pobytu. Jediný rozdíl byl v čím dál větším množství oleje a Františkových praktikách, protože Análka byla značně dodřená.

Protože se princezna ani jednou neudělala, nařídil lékař i stimulaci anální dírky. František ji tedy polovinu času píchal do uzounkého zadečku, až pak pokračoval vepředu. I poslední denní procedura se upravila. Princezna byla uspokojována dvěma kolíky, jeden v zadečku, druhý v druhé dírce. Neúspěšně. Ani po čtyřech týdnech však princezna nevyvrcholila, a tak musela zpět domů.

Zoufalý král dal hned druhý den vyhlásit, že kdo princeznu přivede k orgasmu, dostane za ženu ji a celé království k tomu. To neměl dělat. Informace se velmi rychle rozkřikla a tak už druhý den ráno u královské brány čekalo mnoho mladíků, kteří chtěli princeznu uzdravit. První byla trojice hochů, kteří si říkali Dlouhý, Široký a Dlouhoprstý. Stráže je tedy přivedl do princezniných komnat, kde byla princezna Análka a služebná Anna, která měla na případný orgasmus dohlížet. Princezna seděla nahá na posteli, služebná se houpala v houpacím křesle a obě čekaly, co se bude dít. Ti tři mladíci se tedy svlékli. Pan Dlouhý ho měl dlouhého jako hasičskou

hadici, pan Široký ho měl tlustého jako anakundu a pan Dlouhoprstý ho měl roztomile drobného, zato jeho prsty na ruce přesahovaly obvyklé rozměry. Pak se pustili do léčení. První mladík Dlouhý, který ho do princezny opatrně zasunul a s každým přírazem šel hlouběji a hlouběji. Princezna se velmi křečovitě držela postele a přála si, aby to už skončilo. Její přání bylo nakonec vyslyšeno, když pan Dlouhý zakrátko vyvrcholil.

Ještě z ní vše ani nevyteklo a šel na to mladík Dlouhoprstý. Ten do ní strčil tři své dlouhé prsty a začal ji uspokojovat. Hoch Široký zatím nacpal svého hada princezně do pusinky. Sotva se jí tam vešel. Protože se Dlouhoprstému nedařilo dosáhnout žádných výsledků, nechal toho a šel to dolů zkusit Široký. Začal ho do princezny tlačit. Ta se snažila uvolnit, snažila se vzrušit a co nejvíc zvlhnout, ale bolelo ji to. Když měl žalud v ní, pokusil se do ní zasunout, princezna se však po posteli sklouzla jak puk a uhodila se do hlavy. Na to se už Anna nemohla dívat a všechny tři vyprovodila z ložnice. Princeznu poutírala a umyla, převlékla postel a na řadu šel další zájemce.

Byl to princ Karlík z Roztomilého království. Odhodil oblečení a princezna i s Annou nedokázaly udržet vážnou tvář. Byl roztomilý, to ano, ale menší než Mozartovy koule. A tak začal uspokojovat princeznu po svém. Líbal ji, hrál s jejími prsy, lízal bradavky, pak jí ocumlával samotnou dírkou. Zasunul prst do její řitky a pokračoval. Když se mu to nedařilo, dal zavolat stráže, aby mu přinesli obrovský kufr, ze kterého vytáhl velkou dřevěnou konstrukci. Dal na ni plátno, zrcadlo, lehl si vedle princezny, vrazil ho do ní, vzal do ruky štětec a začal malovat selfičko jeho s princeznou. Za sedm hodin bylo všechno hotové. Anna spala, Análka luštila křížovky, princ se obléknul, rozloučil, sebral obraz a odešel.

Když král zjistil, jak to probíhalo, nařídil, že kdo princeznu neuzdraví, bude mu ustrížen. Pochopitelně se toho všichni zalekli a utekli. Až na jednoho. Hluchý Lojza zůstal. Přivedli ho tedy do princeznina pokoje,

pláclí ho přes zadek a nechali ho, ať se činí. A že se činil. Odhodil kalhoty, povalil Análku na postel, otočil ji a vrazil ho do jejího úzkého zadečku. Análka kopala nohama a křičela, ať toho nechá. Hluchý Lojza ji neslyšel a naplnil prdelku. Pak se mu už nepostavil. Ještě chvíli se snažil našťvanou a mrzutou Análku lízat, bohužel bez úspěchu. Byl tedy odveden do hladomorny, kde měl zpytovat svědomí a připravit se na veřejné ustržžení. Princezna brečela. Nebylo jí líto Lojzy, ale vše ji bolelo a nikdo další ji léčit nechtěl. Byla z toho zoufalá a smutná. Anna ji pohládila po vlasech a řekla, ať roztáhne nohy, že jí dírky natře bylinkami. Análka tak udělala a Anna jí opatrně natřela análek a pak vmasírovala olejíček i do přední dírky.

„Anno, pokračuj, je to příjemné,“ řekla princezna, když už přestala plakat. Anna si tedy oleje přidala a princeznu masírovala dál a dál. Intenzivněji a intenzivněji. Análka začala zhluboka vzdychat. Anna se už smála. Do pár vteřin se Análka prohnula a zažila své první vyvrcholení.

„Stráže!“ zavolala Anna. Stráže otevřely dveře a koukaly, co se děje.

„Rychle běžte pro krále, princezna má orgasmus,“ křičela Anna.

Stráže se rozeběhly po zámku a vesele volaly: „Princezna má orgasmus, princezna má orgasmus!“ Když přiběhl král s královnou a celým služebnictvem do komnaty, princezna jen spokojeně oddychovala a usmívala se jako sluníčko.

Všichni byli šťastní. Jak král slíbil, tak udělal. Dal dceru Análku služebně Anně a vystrojl jim veselku, jakou království ještě nezažilo. A tak královna Análka a královna Anna spolu vládly ve svém království Velká Leslie – a koneckonců kdo ví, možná tam vládnou dodnes.

Cestování v čase

Za vlády krále Václava II. panoval na území českého království hlad a bída. Prostý lid z hladomoru obviňoval šlechtu a vojsko, což se pánům z rodu Přemyslovců nezamlouvalo, a tak často zneužívali neznalosti poddaných a snažili se vinu svalit na kohokoliv jiného.

Jednoho dne se v královském městě konaly trhy. Sjeli se obchodníci z celého okolí, aby co nejvýhodněji prodali své zboží. Ceny potravin však byly tak vysoké, že si je běžní lidé téměř nemohli dovolit, čehož využívali kočovní podvodníci.

U jednoho ze stánků na sebe upoutávala pozornost žena zahalená v šátku: „Lidičky, lidi, pojdte ke mně, za deset grošů vám ukáži, jak z listí vejce vykouzlit.“ Seběhl se lid k ženě, ta však ze své ceny slevit nechtěla. Nakonec se jedna odváží, pod příslibem nasycení všech svých dětí, odhodlala. Zaplatila, žena ji odvedla kousek dál a ukázala na ptačí hnízdo posypané listím. Prodejkyň se nad hnízdo čapla a pronesla kouzelnou formuli: „Ptáček, peří čejce, ať je tady vejce.“ Pak vstala, hmátla do listí a vytáhla slepičí vejce, které podala udivené kupující. „Ještě jednou,“ pronesla zákeřná ženština. Celou komedii zopakovala, ruku skrz listí a hnízdo protáhla do jamky vyhloubené v zemi a vytáhla další vejce. Takto tam nechala nadšenou ženu a odebrala se zpět mezi ostatní.

Žena výhodnou koupi samozřejmě musela hned vyzkoušet. Čapla si nad hnízdo a pronesla: „Ptáček, peří čejce, ať je tady vejce.“ Ruku strčila do listí – nic. Žádné vejce nenašla. Rozhořčeně celý rituál zopakovala, ale vejce se neobjevovala. Když odhrnula listí a zvedla prázdné hnízdo, uviděla jen díru v zemi. Napadlo ji, že žena vejce vytlačí ze země, což normální člověk nedokáže. „Čarodějnice, lidičky, je to čarodějnice!“ křičela žena, když si uvědomila jediné možné vysvětlení. Podvodnice sebrala peníze a snažila se davem uniknout. U padacího mostu ji zastavili vojáci.

Podvedená ženština příběhla a začala vojákům vysvětlovat, že právě chytili čarodějnicí, že na vlastní oči viděla, jak vyčarovala vejce. Obviněná vše popírala, vojáci ji však uvrhli do vězení a následně jako čarodějnicí odsoudili k trestu smrti. Poprava se konala hned následující den.

Lidu bylo vysvětleno, že hladomor je způsoben kvůli takovým čarodějnicím, které nepracují, nenakupují a jen čarují, místo aby podporovaly farmáře. U popravčího dubu se sešli lidé z města i okolních vesnic. Není přesně známo, jak starý ten strom byl, ale byl největší v širém okolí. Na jeho nejsilnější větev byli postaveni odsouzení s provazem kolem krku a následně shozeni. Čarodějnictví bylo velmi vážným deliktem, proto se nečekalo na další odsouzené a poprava se týkala jen jediné ženy. Ta stála na větví a těsně před shobením, ve vzteku z nespravedlivého soudu, pronesla: „Proklínám tento strom i krále Václava II. Každý, kdo propadne tímto místem, nechť tě, králi, straší, dokud nebudeš zpytovat své svědomí!“ Pak byl její osud zpečetěn. Následujícího úplňku byla večer na tržišti spatřena polonahá žena s ďáblem po boku. Tento přízrak údajně viděl i sám král, proto pro zlomení kletby nechal dub pokácet, spálit a popraviště přemístil na kopec na opačné straně města.

O sedm set dvacet dva let později se píše rok 2022. Původní královské město se mnohonásobně rozšířilo, okolní lesy byly vykáceny a mezi místními dnes žije i devatenáctiletý Kamil a dvacetiletá Denisa. Oba bydlí v prostředním ze tří desetipatrových paneláků spolu se svými rodiči. Kamil Denisu miluje a ona skoro neví, že existuje.

Kamil se jedno páteční odpoledne vrací ze školy, vstoupí do domu a odbočí doprava k výtahu. Dveře jsou otevřené a v nich klečí opravář. „Už zase to nejede?“ zeptá se našťavaně Kamil. Ani opravář nemá náladu žertovat: „Zase. Tyhle výtahy jsou namontované ve dvou desítkách dalších baráků v okolí a jen tady jsou neustále problémy, jen tady musím neustále vyměňovat základovou desku, pořád se kazí, nechápu to.“

Tento nový výtah je v domě jen rok a půl, ale je poruchovější než ten původní. Nikdo v domě už nevěří řečem opraváře, všichni ho považují za amatéra, dokud je ale výtah v záruce, nemůžou si servis vybírat. Kamil zadýchaně vyběhl do osmého patra a otráveně za sebou zabouchnul dveře.

Druhý den ráno už výtah fungoval. Kamil si ho přivolal a čekal. Čekal dlouho, byly slyšet hlasy, jak někdo ve vyšších patrech výtah blokuje a povídá si. O minutu později se otevírají dveře v osmém patře. Ve výtahu stojí Denisa. Je horké letní ráno, má oblečený krátký bílý crop top nad pupík a kratasy sotva schovávající zadeček. Rudě nalakované nehty svítí široko daleko stejně, jako její světlé žabky. Jen na vteřinu zvedne hlavu od mobilu a něco nesrozumitelně zamumlá. Kamil přistoupí, pozdraví podobným způsobem a čeká. Zavřou se dveře a kabina se dá do pohybu. V prvním patře se výtah prudce zastaví. Oba zpozorní. Denisa stojí blíž u ovládacího panelu, několikrát zmáčkne tlačítko přízemí, ale kabina stojí. Zkouší i tlačítko otevření dveří, nic se neděje. Zoufale se podívá na Kamila. Ten vyzkouší většinu tlačítek, ale stále nic. „Zkusíme nadskočit,“ navrhone Kamil ještě před stisknutím tlačítka zvonečku. Podívají se na sebe, Kamil potichu napočítá do tří a pak oba poskočí. Nic se nestalo. „Zkusme ještě jednou a víc,“ navrhnul Kamil. Opět napočítal do tří a oba pořádně vyskočili. Výtah se dal do pohybu, jenže volným pádem. Než si celou situaci uvědomili, podlomila se jim kolena, strachem zavřeli oči a dopadli na zem.

Denisa křičela, Kamil opatrně otevřel oči. Viděl spoustu světla. Denisa ležela na zemi. První ho napadlo, že jsou v nebi, že umřeli. Leželi pod obrovským stromem. Denisa se utišila. I ona se začala rozhlížet. Uviděla malého kluka, dítě. Na sobě mělo otrhané zašedlé oblečení, a když oba spatřil, utekl. Při úprku ho zpozoroval i Kamil. Ani jeden z nich si nebyl jistý, jestli žijí nebo jde o nějaký posmrtný život. Nic je nebolelo. Postavili se. Před sebou viděli hradby a cestu plnou povozů a lidí.

„Jsme mrtví?“ ptala se rozpačitě Denisa.

„Nemyslím si,“ řekl ještě rozpačtěji Kamil.

„To je nějaký skanzen?“ napadlo Denisu. Kamil mlčel, napadlo ho natáčení filmu, ale nikde nebyly žádné kamery. Spolu se vydali po pěšince k prašné cestě. Všimnul si jich kolemjdoucích, zastavil se a zůstal stát s otevřenými ústy.

„Dobrý den,“ volala na něj nadšeně Denisa a zrychlila. Pán se nadšeně zasmál a říká: „Ale ty jsi mi krásná panenka.“ Denisu to pobavilo, vytáhla mobil a začala si pána v kostýmu fotit.

„Prosím vás, tady se něco natáčí?“ ptal se Kamil, když i on přišel k chlapíkovi. Ten chytil Denisu za ruku a začal ji hladit po vlasech.

„Co to děláte?“ vyděsila se.

„Hanba,“ vykřikl někdo z davu nedalekých žen. Kamil mezitím osvobodil Denisu ze spárů muže. Ke dvojici běžela žena s palicí v ruce a řvala: „Ty nestydo jedna, táhni, odkud jsi přišla! Nech mého muže na pokoji!“

„Utíkej,“ řekl Kamil, vzal zaskočenou Denisu za ruku a začali utíkat. „Hanba!“ zakřičela další žena, která polila Denču vodou z vědra. Příběhli zpátky k velikému dubu.

„Co je to za kretény?“ rozčilovala se Denisa. Vzala do ruky mobil a dodala: „No výborně, ani signál tady není, jsem to chtěla nahrát na Instáč.“ Kamil se zadíval na hradby a na věž kostela.

„Co je?“ pokřikla stále ještě naštvaná Denča.

„Ten kostel,“ řekl Kamil.

„Co s ním? Vypadá jako ten u nás na náměstí,“ nechápala.

„No právě, a támhle ta kaplička vypadá jako kaple na Palackého náměstí,“ povídá Kamil.

„Jako že se u nás ve městě točí film?“ napadlo Denisu.

„To nevypadá jako kulisy,“ řekl tajuplně Kamil.

„Co blbneš?“ vyděsila se.

„Já myslím, že jsme v minulosti,“ vyslovil Kamil odvážnou hypotézu.

„To je blbost,“ odmítla Denisa jeho tvrzení a vydala se do lesa. Kamil si prohlížel okolí a snažil se zorientovat. Souhlasilo umístění hradeb, oba kostely, kaple, je to jejich rodné město, ale zároveň není. Denisa se ztratila v lese, a tak se vydal za ní. Vyšlapaná cesta vedla k mýtince. Viděl Denisina holá záda, ždímalas svůj top.

„Díval jsem se a opravdu to vypadá jako...“ začal volat na Denisu. Když uviděl, jak se začíná křčit a schovávat, přestal mluvit a otočil se zády.

„Nedívám se,“ zavolal, aby ji uklidnil. Ta si sedla do vysoké trávy, svlékla si i kraťase, vyždímala je a pověsila na větev k tričku.

„Tady musí být klíšťat,“ konstatovala, když si lehala do porostu, aby na ní ushnulo i prádlo.

„Myslím, že nebude, že v této době ještě klíšťata nebyla. Pak mi řekněte, až se oblečete,“ volal na ni Kamil.

„Jen trošku uschnu. A vy si vážně myslíte, že jsem ve starověku?“ odpověděla Denisa.

„Ve středověku, ne starověku,“ opravil ji Kamil. Chvilí mlčela. „A když už jsme v takové prdeli, nemůžeme si tykat? Jsem Denisa,“ nabídla.

„Jo, jsem Kamil, těší mě,“ řekl radostně. Byl rád, že se sblíží.

„I mč,“ dodala. „Můžeš jít ke mně, ať na sebe nekřičíme,“ nabídla Denisa. Neviděl ji, šel směrem k jejímu oblečení visícímu na stromě. Seděla nedaleko na zemi, k němu zády, na sobě jen prádlo. Otočila k němu hlavu a podala mu ruku. I on jí podal ruku a znovu zopakovali svá jména. Pro Kamila to bylo obrovské štěstí v neštěstí, vidět Kamila takto obnaženou byl celoživotní sen, zároveň mu bylo nesmírně hloupé na ni civět. Sedl si zády k ní a mlčel.

„Co budeme dělat?“ zeptala se sluníc se Denisa.

„Já nevím, snad se zkusit dostat do kostela,“ navrhnul Kamil.

„Proč kostel?“ nechápala Denisa.

„Nevím, opravdu nevím, ale ty kostely tam stojí dodnes a nic jiného než se modlit mě nenapadá,“ přiznal Kamil. Z lesa vyběhla skupinka dětí, tři holčičky a dva kluci. Snad šli na borůvky nebo lesní maliny anebo si jen hráli. Uviděli Kamila s Denisou, koukali na ně jako tele na nová vrata a stejnou cestou odběhli.

„Myslím, že bychom měli jít,“ řekl Kamil. „Dej mi ještě chvíli, mám pořád mokrý zadek,“ řekla Denča a přetočila se na břicho. Kamil se nervózně rozhlížel, až ho bolelo za krkem. V lese uviděl chlapa s vidlemi.

„Denčo, pojď,“ znervózněl Kamil a začal Denisu zvedat.

„Co děláš, ještě chvíli,“ oponovala Denisa.

„Ten chlap,“ ukázal Kamil. I Denisa znervózněla a začala vstávat. Chlápek je uviděl, napřáhl vidle, rozběhl se k nim a křičel: „Vy parchanti! Takto tady, že se nestydíte.“ Dál rozzuřeného muže neposlouchali a začali sbírat sušící se oblečení.

„Ještě boty,“ křikla Denisa a začala si je nazouvat, zatímco Kamil ji tahal pryč.

„Vezmi je do ruky!“ zvolal a pak oba utíkali. Po pěšince chvátali, co jim síly stačily. Naštěstí sedlák nebyl nejmladší a utekli mu. Zastavila je až široká cesta. V hlíně byly vyjeté koleje od vozů. Denisa se oblékla do stále ještě vlhkého, ale od sluníčka vyhřátého oblečení, očistila si nohy a obula žabky. Rozhlédli se kolem sebe.

„Tak jdeme do města?“ ptala se Denisa.

„Zkusme to,“ rozhodnul Kamil a vydali se směrem k hradbám.

Cestou je dojede kočí s vozem. Oba ustoupili na stranu a nechávali ho projet. Muž u nich zastaví a prohlíží si je.

„Dobrý den,“ pozdraví Denisa, když na sebe už pár vteřin koukají. Muž si odplivne, bičem práskne do koní a odjede. Kamilovi dojde, že dlouhovlasá blondýna v takovém oblečení není do středověku nejlepší společnice a začne mít strach, co se bude dít ve městě. Vyšli z lesa a před sebou uviděli hradby. Na cestě postávalo několik málo lidí, kteří prodávali projíždějícím různé zboží a spousta lidí chodila do nějaké vísky po pravé straně. Na křižovatce se octli v davu lidí. Pro oba to bylo značně nepříjemné, všichni na ně koukali, odplivovali si a pokřikovali. Na oba z nich si čím dál víc osob sahalo. Rychlejší chůzí přišli až k bráně, kde je zastavil voják.

„Kampak jdete?“ zeptal se. Denisa plná rozpaků odpověděla: „Pomodlit se do kostela.“

„Ty a do kostela?“ začal se smát. „Zmizte, ať už vás tady nevidím,“ zakřičel voják a ukázal směrem k lesu. Oba se tedy otočili a za podobných reakcí jako v předchozím směru utekli do lesa.

„Potřebujeme jiné oblečení,“ docvaklo Denise.

„Ale kde ho vzít? Na trhy do města nás nepustí a stejně nemáme peníze,“ řekl Kamil.

„Kolik může stát takové oblečení?“ ptala se Denisa.

„Naprosto nemám tušení. Ani nevím, jaká je zde měna,“ nepotěšil Denisu Kamil.

„Jsem myslela, že tě dějepis baví,“ řekla zaskočeně Denisa.

„Mě? Ale vůbec ne, jen si pamatuju kde jaký nesmysl, co mi kdy kdo řekl,“ objasnil Kamil. V dáli byl slyšet další vůz.

„Co žebrat?“ napadlo Denisu.

„Nevím, myslím, že dostaneme maximálně nějaké haléře, navíc by to chtělo být ve městě,“ nezdál se nápad Kamilovi.

„Zkusím to, mám přeci ženské zbraně,“ vykřikla Denisa a rozeběhla se k silnici. Kamil ji nezastavoval, o jejích zbraních nepochyboval a kdyby to vyšlo, bylo by to jenom plus. Stoupala si k cestě a čekala. Ze zatáčky vyjel vůz, který doprovázelo šest vojáků. Denisa stála u cesty a usmívala se na ně. To není dobré, napadlo Kamila. Vojáci u ní zastavili.

„Almužničku, vzácní pánové?“ řekla a natáhla dlaně.

„Flundro,“ pokřikl první z mužů a odhodil ji do borůvkového keře. Pak odjeli. Vrátila se ke Kamilovi a krčila rameny.

„Dopadlo to ještě dobře, bál jsem se o tebe,“ oddechl si Kamil.

„I já měla strach,“ přiznala Denisa.

„Pojď, něco mě napadlo,“ mávl a vyrazili přes les k vesnici. Schovávali se za křovím a hledali, kde by někdo sušil prádlo, které by šlo zcizit. Bohužel jiný způsob, jak sehnat oblečení, je nenapadl. Vesnice byla plná lidí. Obcházel po lese a hledali příležitost. V předposlední chalupě visely dva pláště.

„Co myslíš?“ ukazovala Denisa.

„Počkej tady,“ zašeptal Kamil a podél plotu se začal plížit. Otevřel branku, kolem záhonku s mrkví přišel až k prádelní šňůře, sebral dva pláště a utekl zpátky do lesa. Oba se schovali o něco hlouběji, aby je místní neviděli, a vyzkoušeli si nové mundúry. Kamil ho zapnul jen tak tak, zatímco drobné Denise byl veliký.

„Ani jeden z nás nemá nejvhodnější boty,“ konstatoval Kamil. On měl oranžové křiklavé tenisky a ona světlé žabky, které v jinak šedém středověku svítily široko daleko.

„Počkáme, až se trochu zešeří a zkusíme to,“ vymyslel Kamil.

Sluníčko už nebylo nejvýše, ale do tmy bylo daleko. Zabalili se do hábitů a vyrazili k městské bráně. Oba si boty ušpinili v blátě, aby nebyli tolik nápadní. Proklouznout nepozorovaně se jim přesto nedařilo. I přes vrstvu bahna Kamilovy boty působily nezvykle, stejně jako ty Denisiny žabky a její čisté oholené nohy. Na stejném místě jako předtím je zastavil strážný.

„Kam vy dva jdete?“ zeptal se vážně.

„Do krčmy,“ řekl Kamil.

„A peníze máte?“ napadlo vojáčka.

„Jdeme tam pracovat, pane,“ rychle řekla Denisa. Strážný jí sundal kapuci a prohlédl si ji.

„Vyhublé pážle,“ řekl pohrdavě, sáhl jí na prsa a pustil oba do hradu.

„Hulvát,“ špitla Denisa, zpět si nasadila kapuci a pádili nejkratší cestou do kostela. Hlavní kostel byl otevřený, a tak do něj vstoupili.

„A co teď?“ zeptala se Denisa.

„Netuším, zkusme se modlit,“ řekl Kamil, oba sedli do lavice a co nejrůzněji se modlili. Po pár zoufalých hodinách a průzkumu celého chrámu k ničemu nedošli. Interiér připomínal ten stávající, to ale nic nevysvětlovalo a hlavně neřešilo. Delší dobu je sledoval kněz. Mezi oběma proběhla diskuse, zda ho požádat o pomoc a co a jak mu říct. Denisa byla skeptická, ale byla to právě ona, která šla do první lavice, klekla si a začala: „Otče, prosím o pomoc.“

„S čím ti mohu pomoci, má dcero?“ odpověděl kněz.

„Otče, přicestovali jsme z budoucnosti a chceme domů,“ řekla Denisa rozpačitě.

„Co to říkáš, má dcero? Jsi čarodějnice?“ znejistěl otec.

„Ne, ne, nejsem. Měli jsme nehodu, utrhnul se s námi... lávka, lávka se s námi utrhla,“ řekla rozrušená Denisa.

„Pán Bůh tě vyslyší, jsou-li tvé úmysly čisté a přispěješ-li odpustkem,“ řekl otec.

„Nemáme peníze,“ povídá překvapená Denisa.

„Tak nemůžeš hřešit, dcero,“ řekl otec a odešel.

„Nic?“ zeptal se Kamil, když se k němu Denisa vrátila.

„Chce zaplatit, kretén jeden,“ řekla naštvaně.

Vyšli před kostel na náměstí. Bylo ticho, nikde nikdo. Denisa sundala plášť a hodila jej na zem, podle ní zapáchal. Kamil si zatím čistil boty. Náměstím projel na koni král s družinou vracející se z lovu bažantů. Konvoj zastavil a díval se na ty dva. Oba znejistěli. Nevěděli, jestli utíkat nebo zůstat. Král něco zakřičel a ujel.

„Čert?“ nebyla si Denisa jistá, co křičel.

„Nevím, raději pojďme,“ řekl Kamil. Objevili druhé náměstí a v uličce, co je spojovala, byl mlýn, u kterého se schovali pod schody a přečkali noc.

Následující den se nic nezměnilo, nebyl to jen sen, jak oba doufali. Byla jim zima a měli hlad. Denisa začala panikařit: „My tady umřeme, to už není sranda, to nemá smysl.“

„Neboj,“ řekl Kamil a přemýšlel, co mu síly stačily, co dál.

„Co zkusit vydělat peníze a zaplatit tomu knězi?“ přišla s řešením Denisa.

„Nevěřím mu,“ řekl Kamil.

„A jak vyděláme?“ dodal.

„Co zkusit tu hospodu?“ navrhla Denisa.

„Tam nás nevezme, a než si vyděláme, potrvá to věčnost,“ shodil nápad Kamil.

„Tak něco vymysli ty,“ naštvála se Denisa.

„A co ten strom? Proč jsme se objevili zrovna pod ním?“ zeptala se Denisa. Kamil dlouho přemýšlel, v hlavě propočítával a přišel s možným vysvětlením: „Nestojí zrovna na tom místě náš panelák? Pokud hradby opravdu kopírují Hradební ulici, tak by to mohlo odpovídat.“ Život ve městě nabíral na síle, pokud chtějí jít zpět ke stromu, je nejvyšší čas.

„Myslíš, že už v této době existovalo HIV?“ zeptala se z ničeho nic Denča. Kamil vytřeštil oči a řekl: „Proč jako?“

„Nemám šprčky,“ pokrčila rameny. Kamilovi se v kalhotách pohnuly ledy. Myslel si, že chce dát jemu.

„No asi ne, ale syfilis nejspíš už existoval. Nicméně jsme to samozřejmě mohli přinést od nás,“ řekl rozpačitě Kamil.

„Ty si myslíš, že bych někoho mohla nakazit?“ urazila se Denisa.

„No... Jak jsi to myslela?“ znejistěl Kamil. Denisa odpověděla na otázku otázkou: „A prostituce už existovala?“

Došlo mu, že je to nejspíš z dalších plánů, jak získat peníze a on je mimo hru, odpověděl: „To asi ano. Přeci jen nejstarší řemeslo, že jo. A ty bys...?“

„No nechci, ale máš lepší nápad?“ reagovala Denisa.

„Vždycky je lepší řešení,“ oponoval Kamil. Nechtěl, aby jeho tajná láska spala s někým jiným než s ním. Denča se na něj podívala, jak to holky umí. Očekávala návrh řešení. Mlčel.

„Tak vidíš,“ dodala. Kamilovi se to zdálo naprosto nechutné a zvrácené. Lidé docela zapáchali, hygiena nebyl valná a ona byla přeci jen taková křehká dívka. I Denisa se bála, ale nechtěla v této době zůstat. V chladném potoce, který pohání mlýnské kolo, se trochu umyla. Oba oblékli pláště, nasadili kapuce a vyrazili mezi lidi. Před panským domem se něco dělo, stál tam vůz a bylo tam hodně vojáků. Před domem se scházel lid. Do davu se vmísili i Denča s Kamilem. Nějaký muž stál v okně a rozkazoval poddaným: „Popravčí dub pokácet a zničit, spálit. Na hrob té čarodějnice dejte kamení, aby nemohla vstát a dále nás strašit.“ „Není našim úkolem ten strom zachránit?“ vyhrkla Denisa. „Stejně ten strom bude zničen, to nemá logiku,“ vyloučil nápad Kamil. Vojáci se rozběhli ven z města a spolu s nimi i několik dalších lidí. O pár minut později se ten muž, co pokřikoval z okna, objevil na nádvoří. Denisa šla k němu, sundala si kapuci a usmála se tak kouzelně, jak to umí jen ona. Bezkonkurenčně zaujala jeho pozornost. Čistých blondýnek se ve středověkých ulicích mnoho nevyskytuje. Poodhalila hábit a koutkem oka mu umožnila

nahlédnout na oděv 21. století. Prošla po nádvoří sídla a zůstala stát za sloupem. Chvilinku na to za ní přišel oslněný šlechtic. Prohlížel si ji jako mlsný pes a řekl: „Co zde pohledává taková krásná ženština?“

„Hledá pěkného muže, co dokáže ocenit kvalitu,“ zamrkala Denisa. Další slova nebyla třeba, chytil ji za ruku a táhnul ji hlouběji a hlouběji do paláce. Kamil mezitím netrpělivě přešlapoval na ulici. Šlechtic přivedl Denisu do ložnice. Líbilo se jí tam. Nádherná dřevěná postel, z jejího pohledu všude dobový lesklý nábytek, krásné židle, jak to znala ze zámků. Přes opěradlo odložila škaredý mundúr a zůstala ve svém civilu. Pro šlechtice to bylo něco úžasného. Nepřipomínalo to laciné oblečení ze šantánů a zároveň to ukazovalo kouzelně mnoho. Vždyť její oblečení skrývalo méně než spodní prádlo běžné ženy té doby. V pokoji bylo šero a chladno, její světlé oblečení prosvítlo celou místnost. Král se k ní přitulil a přičichnul si k ní. Olíznul její hrudník. Rukama vjel pod její top a pevně sevřel drobná řadra, až to zabořilo. Mohl se pomínout, když uviděl spodní prádlo dokonale kopírující každou křivku jejího těla. Byl naprosto fascinován drobnými krajkami po okrajích a ještě více hladkostí pokožky, až dětsky vypadající pipinkou. V době vousů, bobrů a chlupů po celém těle něco nevídaného. Pozornosti neuniklo ani hladké podpaží a nohy. Byl z Denisy naprosto pať, rudé nehty nikdy předtím neviděl, minimalistickou obuví byl fascinován. Položil nahou Denisu na postel a svléknul se.

Přes roště byla sotva vidět výbava, Denisa koukala podobně zaujatě jako on. Neustále fascinován jejíma nohama si o ně třel svůj nástroj. Denča byla nervózní, poprvé v životě se prodávala. Pozvolna se dostal až k rozkroku. Vlezl na ni a bez přede hry, něhy nebo jiných známek empatie ho do ní šoupnul. Najednou jako by neexistovala, jako by byla jen nějaká píchací panna. Klátil ji jako zajíc zaječící. Denisa ho zaskočeně pozorovala, po vzpomínání začala alespoň sténat. Ležela na zádech jako prkno a moc ji to nebavilo. Vlastně ji to štvalo. Prsa se jí houpala a panovník na ně hypnoticky koukal. Na citlivé holé pipce ji šmíralo jeho letité pubické

ochlupení. Za zvuku vrzající postele pokračovali až do napuštění Denisy. Vytáhnul ho, oťřel o její stehno a zadíval se z okna. Celé divadlo netrvalo ani deset minut. Denisa nevěděla, co dělat, čím se utřít, kam se jít umýt. Opatrně se posadila, semeno mezitím začalo vytékat na postel. Místností bylo slyšet vrzání dveří. Monarcha znervózňel. Hodil po Denise hábit, který byl na židli. „Zmiz,“ stihl říct, než se rozrazily dveře od ložnice. Ve dveřích se objevila královna. Prostorově výraznější paní s parukou na hlavě koukala na Denisu sedící zcela nahou s roztaženými nohama a dírkou plnou semene. Nahý vladař se snažil situaci zachránit a zahájil obranu útokem: „Neumíš klepat? A co tu vlastně děláš? Nemáš být v divadle?“

„Divadlo jsme měli mít až večer, spolu. Já se ti tady o to starám, dohlížím na služebné, každému tě vychvaluji a ty mě tady podvedeš s takovou nějakou služkou pochybnou?“ začala křičet. Denisa raději mlčela a začala se oblékat alespoň do přehozu, co ležel na posteli vedle ní.

„Cizoložství je veliký hřích. A já se s tebou můžu rozvést. Rozvedu se! Takže polovinu majetku si vezmu já a druhou dáš církvi, aby ti Bůh odpustil. Jasně?“ pokračovala.

„Ale já...“ začal král, ale manželka ho nenechala domluvit.

„Žádné ale, můžeš si vzít tady tu flundru a táhnout odsud!“ pokračovala brzy bývalá manželka. Denisa posbírala zbytek oblečení. Věděla, že není vhodná příležitost, ale chtěla odměnu a pak co nejrychleji zmizet. Vstala z postele a rozhlížela se po nějakém měsci či alespoň mincích. Královna ji v afektu chytila za ruku a vedla ven z domu.

„A co peníze?“ ptala se Denisa.

„Ty šlápoto jedna nestydatá, táhni k matce, jistě bude pyšná,“ vylívala si vztek a vyvedla za přítomnosti mnoha poddaných Denisu. Utekla přímo k netrpělivému Kamilovi. „Slyšte, váš král, můj manžel, se před chvílí dopustil cizoložství s támhleťou šlápotou. Dle práva se s ním rozvádím,

polovinu majetku připadá mě, druhá farnosti. Zároveň přichází o vladařské práva a povinnosti," vykřičela královna dvořanům.

„Hanba, fuj,“ křičel lid jak na adresu panovníka, tak i Denisy.

Oba se vytratili zpět k mlýnu. Denisa se s brekem oblékala do narychlo sebraného oblečení. „Nemám boty,“ postesknula si. Ty zůstaly v ložnici. Král se ustrojil a vyšel na nádvoří sdělit lidu, že jeho žena je lhářka, že naopak ona se dopustila nepravosti a nezákonného stejnopohlavního styku a že právě ona bude za pomluvu popravena. Rozzuřený dav mu však nevěřil a na pokyn radního byl král sesazen a uvězněn do hladomorny. Seděl na slámě a zpytoval svědomí. Litoval, že podlehl půvabné neznámé dívce, chvíli toho, že se ženil, že se nezamknul a opět, že podvedl manželku.

„Něco na mě leze,“ řekla Denisa a chvíli na to si kýchl. V naprosto stejný okamžik kýchnul i Kamil. Oba otevřeli oči a koukali jako dva blázni. Seděli pod stolem v restauraci, která vznikla na místě bývalého mlýna. Obsluha si je nedůvěřivě prohlížela a za chvíli je už pakovala ven. Denisa zahodila šedý plášť a oba spolu zamířili domů. Před domem byli hasiči a policisté. V domě se před chvílí zřítit výtah, naštěstí v něm podle všech zpráv nikdo nebyl. Prokletí odsouzené ženy za čarodějnictví bylo zlomeno, král zpytoval svědomí.

Denisa naštěstí neonemocněla ani neotěhotněla. V místním muzeu však přibyl jeden zajímavý exemplář, který přepsal dějiny. Ve vykopávkách v místě bývalého šlechtického sídla byla objevena truhlice s cennými artefakty a mezi nimi byly i zašedlé žabky. Do nálezů se předpokládalo, že tato obuv vznikla v 19. století v Asii, ale zřejmě ji znali již ve třináctém století ve střední Evropě. Z Kamila a Denisy se stali dobří přátelé, později manželé a dnes již rodiče. O nezapomenutelném dobrodružství napsali povídku v jedné knize, která s historií a dějinami lidstva nemá naprosto nic společného.

Hudební festival

Dnes vám píšu o něčem, co se stalo tuším před dvěma lety. Po Evropě tehdy koncertovala má oblíbená kapela a protože v Česku vystoupení neměli, vydala jsem se poprvé na zahraniční festival. Byla to naprostá no-name akce a právě tohle vystoupení festival dost proslavilo.

Nevýhodou bylo, že v tom městě bylo méně hotelů než čistých veřejných toalet na pražském hlavním nádraží, takže pro blbku, co si kupuje lístky čtrnáct dní před akcí, prostě nebylo kam složit hlavu – alespoň ne v rozumné vzdálenosti. Takže buď pojeďu autem a v noci se prostě vrátím, nebo využiju bezplatné stanové městečko a tu jednu noc to tam nějak dám.

Nic proti stanování – na festivalech to má své kouzlo. Ale kdo má kvůli půlce noci tahat stan, karimatku, spacák a nezbytné osobní haraburdí? Pokud si dobře vzpomínám (a s mou nerozvážeností by mi to bylo docela podobné), ještě ten den ráno jsem netušila, jak to celé vyřeším. Pořád tu byly i další varianty – buď jen tak ležet ve stanu na plachtě, nebo prostě kalit v klubu až do rána a pak nasednout na vlak.

Nebudu vás víc napínat – vzala jsem osud i všechny možné nezbytnosti do vlastních rukou a vyrazila na vlak. A u těch nezbytností bych se na chvíli zastavila... Je podle vás powerbanka nezbytnost na festival? Podle mě rozhodně ano – vzala jsem si ji. A co náhradní tričko a kalhoty? Pche! Nebudu tam ani 24 hodin, na co...

Dorazila jsem na nejbližší vlakovou stanici u místa konání bez větších potíží. Ten den bylo největší horko toho roku – teplota překračovala 35 stupňů pana Celsiuse ve stínu. Jinými slovy: zpotili jste se jen při nádechu.